

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 50.

Tiende Session.

17de Møde.

Mandagen den 25de Octbr., Aften Kl. 7.

(Fortsat.)

J. A. Hansen (forts.): Den høitærede Minister klagede over Bitterhed fra min Side; jeg skal hertil bemærke, at han vissest ikke gav mig Noget efter; han anvendte endeel mere Bitterhed og endeel flere Bittigheder, end jeg virkelig troer, kunde være ganske hjemme her i en saa alvorlig Forhandling. Jeg er overbevist om, at jeg har talt alvorlig og ikke spøgende om den Sag, der foreligger. Naar han endvidere yttrede, at det, jeg havde sagt, ikke havde nogensomhelst Betydning, da maa jeg dog dertil bemærke, at man kan tillægge en Ting megen eller liden Betydning, men desuagtet har det dog vist sig, at under hele denne lange Forhandling har den ærede Minister ikke fundet noget andet Foredrag end mit værdigt til at tage til Gjenmæle imod; det er det eneste Foredrag, som han har værdiget den Opmærksomhed at yttre sig om, og dette viser dog, at det ikke maa have været ganske betydningsløst; thi et aldeles betydningsløst Foredrag vilde den ærede Minister vist ikke saaledes have taget fat paa.

Jeg skal dernæst vende mig til et Par særlige Uttringer af den ærede Minister, som jeg ønskede noget nærmere belyste. Den ærede Minister paastod, at jeg var meget imod Præsterne; jeg beder undskyldt, om jeg ikke erindrer Udtrykket ganske nøie, men jeg troer, at det gik ud paa, at jeg ikke var nogen Ven af Præsterne; men dette er paa ingen Maade Tilfældet; saadant Noget kan jo nok lade sig

siige, men det er som sagt paa ingen Maade Tilfældet. Jeg har kjendt og kjender mange Præster, som jeg agter og ærer, og jeg har i mit Liv samvirket med mange Præster, som jeg har kjære, men det, jeg har imod, det er, hvad der fra en heel Række af andre Talere her i Folkethinget er fremsat endnu meget skarper, end jeg har fremsat det, Præsteskabet som Corporation. Der var en gammel Landsbypræst, der for en Deel Aarsiden skrev nogle udmærkede Artikler om Provsterne, og det har virkelig til alle Tider vist sig, at Provstemagten eller den geistlige Magt er en farlig Magt. Under hvilken Confession man end lever, synes det mig, at Præsteskabet som Corporation altid arbejder hen til at skaffe sig en betydelig udvidet Magt og Vælde, ikke alene i geistlige, men ogsaa i verdslige Sager; det er Geistligheden som Corporation, jeg frygter, og denne Frygt er jeg vissest ikke ene om. Naar jeg tillige talte om Menighedsraadenes Ubetydelighed, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at den ærede Minister, Alt vel overveiet, virkelig ogsaa er enig med mig deri, thi han sagde, at de vare saaledes bragte i Forglemmelse, at de maatte være mig taknemmelige for, at jeg havde erindret om, at de vare til; men en saadan Udtalelse fra den ærede Ministers Side forekommer mig at være en lige saa stærk Dom som den, jeg har udtalt, at de vare uden synderlig Betydning. Dette vil jeg imidlertid lade staa hen, jeg vil kun siige, at dersom vi skulle have Menighedsraad, saa lad os endelig faae en Lov, der bestemmer deres Tilværelse og Virksomhed, og lad os ikke ad administrativt Veie ordne Tingene. Da jeg anførte, at Menighedsraadene ikke havde Meget at bestille, gjorde jeg tillige